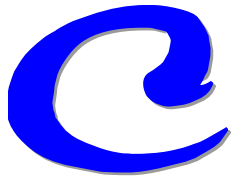

Hồi Thứ Hai Mười Sáu

Minh Định Lập Trường Tổ Khí Phách

Chuyển Biến Bất Ngờ Với Xuyên Cường

hợt Công Tôn Phù Vân phá lên cười đắc ý, cũng tự vùng thoát khỏi tay Châu Sách:

- Người thủ đoạn gặp phải ta tâm cơ. Phục bốn chưởng môn chưa? Ha ha...

Không ngờ bản thân chuyên hý lộng quỷ thần nay bị người hý lộng. Châu Sách sau một thoáng ngỡ ngẩn đành cười gượng:

- Nhưng nếu chưởng môn hứa mai hậu không dùng độc nữa, chỉ ô danh một chưởng môn nhân, tại hạ phen này dù làm mưu cũng cam bội phục.

Công Tôn Phù Vân giật mình:

- Tiểu quỷ người lại ám chỉ điều gì? Đừng nói dù đã bị lừa gạt, người vẫn đoán biết ta đang có mưu toan gì trong lúc lừa người nha?

Châu Sách vùng phá lên cười:

- Chưởng môn thua rồi. Vì đã tự lạy ông tôi ở bụi này, giúp tại hạ đoán biết dụng tâm của chưởng môn chỉ muốn chiếm hữu một ít máu huyết của tại hạ. Dù vậy vẫn thật mừng vì kể như chưởng môn cũng đã có ý định mãi không dụng độc nữa. Hóa ra một ít máu huyết của tại hạ có mất cũng chẳng đến nỗi vô dụng. Ha ha...

Công Tôn Phù Vân liền lạnh giọng:

- Người thật quá đáng, chiếm hết mọi tiện nghi của ta. Nhưng nếu muốn ta bỏ qua, đến lượt người cũng phải hứa không dùng bản lãnh thủ đoạn của người để mưu đồ bất chính. Ất người hiểu ta muốn ám chỉ điều gì.

Châu Sách cười cười:

- Tại hạ vẫn nhớ rất rõ chưa bao giờ tự bản thân gây mạo phạm đến bất luận ai. Thế nên, miễn mai hậu đừng ai mạo phạm đến tại hạ thì quyết chẳng xảy ra bất kỳ chuyện gì. Nhược bằng ngược lại, hà hà..., tại hạ từ lâu chợt nảy sinh một cố tật, dù là bất luận ai nếu vô cố mạo phạm thì chẳng hiểu sao tại hạ từng rất muốn vẫn mãi mãi không quên. Quả tội cùng vô phúc và xấu số cho kẻ nào làm tại hạ phật ý. Mong chưởng môn hiểu cho. Hà hà...

Công Tôn Phù Vân lo ngại:

- Vậy hiện nay kỳ thực đã có bao nhiêu nhân vật từng mạo phạm và đang bị người liệt vào loại vô phúc xấu số?

Châu Sách chột nheo mắt:

- Kể cũng khá nhiều và lạ thay lại có sự ngẫu nhiên trùng hợp là cũng từng ấy nhân vật hiện đang bị Đường gia quyết liệt truy nguyên báo thù.

Công Tôn Phù Vân giật mình:

- Huyết án Đường gia? Là liên can đến sở học Kỳ Lan của họ người đang sở hữu hay quả thật vì là người Đường gia nên quyết báo thù cho Đường gia?

Châu Sách lắc đầu:

- Vậy chưởng môn không hiểu rồi. Mối thù của Đường gia tuyệt vô can đối với tại hạ. Chỉ tiếc, những thù nhân của Đường gia từ khi biết tại hạ tinh thông tuyệt học Kỳ Lan, cứ luôn nảy sinh ác ý và thế là họ thiên phương bách kế hết lần này đến lượt khác không chỉ mạo phạm mà còn muốn lấy mạng tại hạ. Và gần đây nhất, chưởng môn ắt chưa hề biết chuyện này, ngoại trừ mục âm mưu thâm độc lúc này nhất định đã biết là để đối phó tại hạ một lần cho diệt tuyệt. Hắc Minh hội gồm tám nhân vật đều là đại cao thủ, cũng đều am hiểu và sở hữu mỗi người ít nhất là năm bảy chiêu Thất Tình Lục Dục. Họ vây công với thế lực đủ tám người, hợp nhau lại cùng vận dụng tuyệt kỹ Thất Tình Lục Dục tạo nên một quái chiêu cực kỳ lợi hại gọi là hợp chiêu bát thức, khiến tại hạ dù tình cờ cũng không có lão Trịnh Bất Vi liên thủ cũng lâm cảnh ngộ mạng như chỉ mảnh treo chuông. Đã vậy, không cần chờ xem hợp chiêu bát thức có đủ thu thập tại hạ và lão Trịnh hay chưa, họ phát động cơ quan, đẩy bọn tại hạ rơi xuống một hố huyết có sẵn, sâu đến cả ba bốn mươi trượng. Chưa hết, họ còn đổ dầu và nhiều thật nhiều những cành củi xuống. Họ phóng hỏa hủy tất cả. Cuối cùng, như chưa thỏa nguyện, ắt họ chưa tin tại hạ chết hẳn, họ ném tiếp hỏa dược xuống, phá hủy toàn bộ hố huyết. Họ thật quá đáng. Vậy đừng mong tại hạ dung tha.

Công Tôn Phù Vân không thể không tin câu chuyện do Châu Sách vừa kể:

- Đó là nguyên do khiến người một là đã nói mục quỷ khi này phải giật mình vì không ngờ nhìn thấy lại người và hai là cũng đã quả quyết lão Trịnh Bất Vi đã chết?

Châu Sách gật đầu:

- Chưởng môn còn muốn hỏi hoặc nói nữa chăng?

Công Tôn Phù Vân cau mày:

- Còn. Là người nói đi bản thân hiện đang sở hữu được tất cả bao nhiêu trong pho Thập Tam Chiêu Thất Tình Lục Dục?

Châu Sách ngạc nhiên:

- Sao chưởng môn hỏi câu này? Hay nghi tại hạ có thể liên qua với lão Đại Trạng Nguyên?

Công Tôn Phù Vân vẫn cau mặt:

- Người đừng mong mãi đối ta. Lão ấy nếu tinh thông Kỳ Lân bộ đến tột cùng của cảnh giới ảo diệu thì vì người cũng tinh thông tương tự nên ta quả quyết người không thể sở hữu ít hơn tám chiêu. Đấy chưa nói lúc này người nào phải ngẫu nhiên đứng ngoài nhìn ta và mục quỷ giao chiêu? Vì thế, ta vẫn phát hiện người chú mục nhìn thật kỹ từng chiêu thức của ta và mục quỷ. Nào, thừa nhận đi và chỉ ít là qua lần vừa rồi người đã lĩnh ngộ thêm mấy chiêu nữa?

Châu Sách ngây ngô giang tay và kêu:

- Sao lại quá đề cao tại hạ đến vậy? Thập Tam Chiêu Thất Tình Lục Dục là tinh túy một đời của Kỳ Lân Nhẫn Tăng, bất luận ai cũng vô khả luyện nhất là khi không có yếu quyết. Vậy tại hạ chỉ nhìn mà có thể lĩnh hội được sao? Chưởng môn ôi, đừng quá đề cao tại hạ chứ?

Nàng không tin:

- Ta không hề phủ nhận lúc đối đầu lão vô danh nếu không có người thì ta khó mong vẹn toàn. Chứng tỏ hiện nay người chẳng ngại gì lão. Đây là nguyên do giúp người tự tin đủ năng lực đối đầu lão?

Châu Sách lại cười hà hà:

- Vì tại hạ hơn lão ở chỗ vô ngại mất mạng, nhờ đã có tấm thân đao thương bất xâm. Như vậy, hà hà..., dù cũng tinh thông Kỳ Lân bộ như nhau nhưng nếu lão để tại hạ có cơ hội tiếp cận thì chiêu đối chiêu lão nhất định phải chết, phần tại hạ bất quá chỉ mang nội thương là cùng. Chưởng môn không tin như vậy sao?

Công Tôn Phù Vân càng thêm hoài nghi:

- Đó là điều ta luôn quan tâm. Vì sao tuy luyện cùng sở học Kỳ Lân nhưng chỉ có người là may mắn đạt được tấm thân đao thương bất phạm?

Châu Sách lắc đầu:

- Đấy cũng là điều tại hạ vô khả giải thích. Chưởng môn còn hỏi gì nữa chẳng?

Thất vọng, nàng đành chuyển đề tài:

- Cũng còn, là trong tám nhân vật Hắc Minh hội, người có may mắn nhận được ai chăng?

Một lần nữa Châu Sách lại lắc đầu:

- Rất tiếc là chưa. Duy có điều dù thừa đoán biết họ có thể gồm thất phái và lão Đại Trọng Nguyên nhưng tận thâm tâm tại hạ thật mong đừng có quý phái Côn Luân trong số họ.

Nàng giật mình:

- Ý người muốn tiến hành dò xét từ các phái?

Châu Sách cười dù đang lắc đầu:

- Không cần dò xét. Vì tại hạ đã có cách nhất định sẽ phát hiện họ là ai?

Nàng động tâm:

- Người có thể thổ lộ chăng?

Châu Sách chợt hỏi lại:

- Nếu lão vô danh chính là lão Đại Trọng Nguyên, chưởng môn có nhận định gì qua việc lão như ngày càng muốn thành toàn cho Đường Phi Thạch?

Nàng chau mày:

- Như người không nghĩ đây là lão đang tạo thêm vây cánh, một lực lượng hỗ trợ thêm cho Hắc Minh hội?

Châu Sách cười nhạt:

- Hắc Minh hội đã bị tiêu diệt. Tuy nguyên nhân là từ tại hạ nhưng phát động hỏa dược thà hủy tất cả chính là lão hội chủ Hắc Minh hội.

Nàng giật mình:

- Chuyện như thế nào?

Châu Sách lại kể cho Công Tôn Phù Vân nghe về diễn biến xảy ra suýt nữa gây tổn hại sinh mạng cho bản thân và cho cả nhị lão tăng đạo.

Nàng ngỡ ngàng:

- Có tin cho hay nhị lão tăng đạo là do người sát hại...

Châu Sách ngắt lời:

- Tại hạ cứu mạng nhị lão thì có. Và tình thế đã đến lúc này, tại hạ không cần giúp ai che dậy làm gì nữa. Kết liễu nhị lão là Đường Phi Thạch. Và nguyên ủy là thế này...

Châu Sách kể tiếp cho Công Tôn Phù Vân nghe đã giải nguy cho Đường Kim Phụng như thế nào và sau đó lại được Đường Kim Phụng cứu mạng ngược lại ra sao.

Nàng dân giận dữ:

- Đường Phi Thạch sát nhân hại mạng vô cớ đến vậy thật sao?

Châu Sách đáp:

- Thế nào chưởng môn cũng có dịp được gặp Đường Kim Phụng. Hư thực thế nào, vì Đường Kim Phụng tận mục sở thị ắt sẽ cho chưởng môn tường tận.

Nàng hoài nghi:

- Cả hai là tỷ đệ, tuy khác mẫu nhưng đồng phụ, Kim Phụng dám thổ lộ để hại Phi Thạch sao?

Châu Sách bảo:

- Kim Phụng đang dần không còn tin Phi Thạch là cốt nhục Đường gia nữa. Bởi thân mẫu của Phi Thạch ngày càng lộ rõ có dự phần vào đêm huyết án tiêu diệt Đường gia. Và như chưởng môn cũng nên biết thêm thân mẫu của Phi Thạch còn một bào muội, từng là thủ hạ Hắc Minh hội, sau trở thành nha hoàn hầu hạ Thượng Quan Tuyết Hà, tiểu thư của Thượng Quan phủ gia.

Nàng giật mình:

- Vậy diệt Thượng Quan phủ gia cũng có phần của Hắc Minh hội?

Châu Sách gạt đầu:

- Bảo là góp phần biến cục diện võ lâm phải đi đến chỗ đối đầu sát hại lẫn nhau thì đúng hơn. Cũng vì thế tại hạ liệu đoán, đang có thêm Phi Thạch dần trở thành công cụ cho lão Đại Trọng Nguyên lợi dụng. Cũng như mục quỷ lúc này từng lợi dụng chưởng môn và suýt nữa để mọi người phát hiện chính chưởng môn từng thao túng và lợi dụng Võ Lâm Thập Nhất Hung.

Nàng tức bực:

- Diệt Đại Hung là do mục hạ thủ. Tiêm nhiễm vào đầu ta luôn bảo ta phải báo thù cho Hà gia cũng chính là mục. Cũng may vào lúc cuối cùng, thú thật là ta tùy tiện quyết định, chẳng cần hỏi ý mục, ta đã thay võ lâm diệt trừ Võ Lâm Thập Nhất Hung. Nếu không vạn nhất sự việc vỡ lở, một chưởng môn nhân như ta nhưng lại câu kết Võ

Lâm Thập Hung, quả là đại biến cố nhất định sẽ hủy hoại uy danh bốn phái. Kế của lão Đại Trọng Nguyên quả thâm sâu hiểm độc.

Châu Sách cười cười:

- Nhưng tiếp theo sau chưởng môn, tại hạ còn ban tặng cho Võ Lâm Thập Nhất Hung mỗi người một lượt bị điểm vào tử huyết. Nếu không phải như thế, chưởng môn lần đó thật khinh suất, vạn nhất các phái kịp xuất hiện trước tại hạ, theo sự cáo giác của lão Đại Trọng Nguyên và ngộ nhờ họ có cách giải độc cứu mạng chỉ cần một trong Võ Lâm Thập Nhất Hung thì hậu quả sao đây?

Nàng kinh hãi:

- Người nói thật chứ? Vậy người luôn lén theo ta, dù từng tỏ lời cáo biệt đối với ta và mục quỷ khi đó ta vẫn gọi là ngoại tổ?

Châu Sách gật đầu:

- Tại hạ không thể không sinh nghi khi phát hiện mục quỷ trong lốt Kim Hồ Điệp Tiên Tử luôn tỏ ra quan tâm đến tại hạ một cách quá đáng. Và dường như mục còn thâm thì, phụ nữ và còn căn dặn cách cho chưởng môn đối phó với tại hạ như thế nào thì phải. Đúng chẳng?

Nàng bối rối và dần đỏ mặt:

- Người là một gã tiểu quỷ. Há lẽ chẳng có chuyện gì qua được mắt người sao? Đúng vậy, mục có bày kế cho ta và suýt ta thực hiện vì ngờ mục chính là ngoại tổ thật sự.

Châu Sách lại cười cười:

- Mục bày kế gì?

Nàng lắc đầu quây quây:

- Người chẳng cần biết. Hướng hồ tất cả đều là chuyện đã qua, hà tất mãi quan tâm.

Châu Sách âm ư:

- Ừ, không quan tâm thì không quan tâm. Vì tại hạ ngại nhất là bị sa vào mỹ nhân kế. Và đó là điều từng xảy ra cho Đường Kim Phụng, do nhận lầm thù nhân là mẫu thân đến nỗi bị kẻ thù bày kế, bảo nàng phải luôn biết vận dụng nữ sắc để lung lạc kẻ cần lung lạc. Kế này thật chẳng dễ đối phó. Hừm... hừm...

Công Tôn Phù Vân vội chuyển ngay đề tài:

- Người bảo lão Đại Trọng Nguyên thật ra đã và đang từng có mưu toan gì?

Châu Sách cũng thuận theo đề tài chợt chuyển:

- Chủ ý đích thực của lão thì tại hạ chưa thể quả quyết. Nhưng đang dần tạo nhiều chuyển biến bất lợi cho khắp võ lâm thì đây là điều tại hạ mười phần đề quyết đủ cả mười chính là ý đồ của lão.

Nàng dăm chiêu:

- Mượn tay Phi Thạch ư? Nhưng Phi Thạch đang rắp tâm báo phục gia thù, cũng phù hợp với chủ định của Xuyên Cương môn luôn có và từng tiến hành. Vậy lão muốn dùng cả Xuyên Cương môn lần lượt đối đầu các phái? Bạng duật tương trì, ngư ông đắc lợi. Lão muốn như vậy thật sao?

Châu Sách cũng trầm ngâm:

- Dùng Xuyên Cương môn đối đầu các phái là điều tại hạ cũng đã đoán. Nhưng đừng quên tám nhân vật lập Hắc Minh hội cũng liên quan các phái. Vậy lão tội gì đối đầu với một số cao thủ từng thân cận đồng mưu với lão. Trừ phi...

Công Tôn Phù Vân khẽ kêu:

- Tá đao sát nhân chẳng?

Châu Sách cũng kêu:

- Quả như vậy. Khác với bốn mươi năm trước lão cũng như mọi người, chỉ sở hữu duy nhất một trong Thập Tam Chiêu Thất Tình Lục Dục, nhưng lúc này lão đã đắc thủ tám, còn thêm tuyệt học Kỳ Lân cùng Nhật Nguyệt Xuyên Cương Khuyên tuyệt kỹ. Lão muốn độc bá võ lâm? Và muốn như vậy lão phải loại dần bất luận ai cùng sở hữu dù chỉ một vài chiêu trong pho Thất Tình Lục Dục. Lão không thích ai hơn lão, thậm chí ngang bằng cũng không được. Thảo nào lão đã ám thị, bảo Phi Thạch thoát tiên phải đến Nam Tung Sơn chính là sơn môn của phái Võ Đang. Sao lão chọn Võ Đang trước? Tại sao?

Châu Sách chợt lấy tay tự vỗ vào trán:

- Thế mà ta nghĩ không ra. Chỉ như vậy mà cũng không nhớ, quả là ngu xuẩn. Hừ!

Và Châu Sách động thân lao đi khiến Công Tôn Phù Vân vì muốn minh bạch điều gì vừa làm Châu Sách phải tự mắng là ngu xuẩn nên cũng vội theo chân:

- Này, chờ đã. Người định đi đâu hử?

Vút!

Vút!

*

* *

Đang đi bỗng phát hiện bị chặn lối, Đường Lệ Hoa và Đường Kim Phụng dù là nữ nhân cũng có ý bực. Tuy nhiên, chưa kịp có phản ứng, chợt thấy còn nhiều nhân vật nữa cũng tuần tự xuất hiện, cả hai hiểu ngay tình thế nghiêm trọng hơn họ nghĩ nhiều. Vì thế, chẳng cần ai căn dặn, cả hai cùng nhẫn nhịn, kể cả khi bị hỏi một câu mà họ không thể nào ngờ lại có lúc bị hỏi sớm thế này:

- Tôn giá có phải là Đường Lệ Hoa, bào muội của Đường Như Sơn ba năm trước chẳng may uống tử?

Đường Lệ Hoa quét mắt nhìn nhanh khắp lượt, để rồi đành bối rối hỏi ngược lại:

- Như tiểu phụ chưa từng có vinh hạnh hội diện bất luận ai trong chư vị. Dám hỏi, tại sao chư vị biết rõ tính danh tiểu phụ là Đường Lệ Hoa?

Số xuất hiện và đột ngột chặn lối Đường Lệ Hoa và Đường Kim Phụng có không ít hơn hai mươi cao thủ võ lâm. Sở dĩ đề quyết như vậy vì những cao thủ này nếu không bộc lộ nét mặt đờ đờ sát khí thì chí ít cạnh họ cũng có đủ các loại vũ khí. Và một kiếm thủ lên tiếng, gay gắt nói với Đường Lệ Hoa:

- Tôn giá dám thừa nhận là đủ rồi, hà cố hỏi nguyên do. Nhân tiện cho hỏi vị cô nương đồng hành cùng tôn giá là ai, có hay không có liên can Đường gia?

Đường Lệ Hoa tự hít vào một hơi thật dài, nhờ đó dần trấn tĩnh:

- Hóa ra chư vị quan tâm và đột ngột xuất hiện, mọi mấu chốt đều xuất phát từ Đường gia. Vậy ý chư vị thế nào, xin thẳng thắn cho, hà cố mãi hỏi những chuyện vô can khác.

Kiểm thủ nọ cười ngạo nghễ:

- Sở dĩ bọn mõ hỏi vì chẳng muốn hệ lụy kẻ vô can. Vậy nếu vị cô nương kia không liên hệ với Đường gia thì hà tất dây vào chuyện này. Trái lại nên nhân lúc còn có thể, hãy ly khai ngay cho.

Đường Kim Phụng cũng ngạo nghễ cười:

- Bỏn cô nương hành bất cải danh, tọa bất cải tính, đích thị là Đường Kim Phụng, có phụ thân cốt nhục là Đường Như Sơn. Ra tay đi nếu chư vị từng chưa toại nguyện vì ba năm trước chưa diệt tận cội rễ Đường gia của bỏn cô nương.

Kiểm thủ nọ khinh khỉnh đáp:

- Đừng quá ngộ nhận như vậy. Vì bọn mõ nào phải hung thủ từng hủy diệt Đường gia. Trái lại, Ngũ Đại Thế Gia gần đây tuần tự lâm thảm biến, đã có kẻ mách bảo chính là người của Đường gia ra tay. Thế nên, vì phải đòi lại công bằng, bọn mõ được vài thiếu gia công tử khẩn thiết cầu thỉnh, cùng đi còn có không ít những sư huynh đệ đồng môn cũng của những vị thiếu gia vừa nói, thật mong cả hai nên tự lượng, muốn tốt xấu như thế nào tùy nhị vị định đoạt.

Đường Lệ Hoa cau mày:

- Chỉ vì nghe lời mách bảo, chư vị tin ngay tất cả đều do bọn tiểu phụ ra tay đối với Ngũ Đại Thế Gia?

Kiểm thủ nọ bật cười dài:

- Mỗ biết ngay thế nào cũng bị vặn hỏi tương tự. Vậy nếu nhị vị quá khiếp nhược, tuy dám làm nhưng chẳng đủ đảm lược để nhận thì mỗ đây cũng có cách, là đành khuất tất nhị vị, xin mời quá bộ đến sơn môn tệt phái Hoa Sơn chỉ cách đây không xa. Sau đó nếu đã tra xét và nhận ra đã ngờ sai, mỗ xin tự thỉnh tội cùng nhị vị. Chỉ e nhị vị càng không đủ đảm lược thuận theo đề xuất này mà thôi. Ha ha...

Đường Kim Phụng không dần được nữa, liền tự bước ra:

- Thảm án Đường gia ba năm trước đã có người đề quyết Ngũ Đại Thế Gia có dự phần. Không sai, vì để báo thù, chính bọn ta đã ra tay và còn ra tay nữa cho đến kỳ tận diệt hoàn toàn bọn Ngũ Đại Thế Gia. Bọn người nếu muốn chết thì cứ xuất thủ, đừng tìm cớ đưa ta và gia cô cô đến tận phái Hoa Sơn.

Nghe thế, mọi cao thủ xung quanh càng tăng sát khí và các loại khí giới nhân đó cũng được họ lấy ra, tạo nên những tiếng va chạm càng đẫy cao bầu sát khí đang ngùn ngụt.

Keng...

Chợt Đường Lệ Hoa cất cao giọng nửa gọi nửa thét:

- Biết rõ Đường Lệ Hoa ta đi về phía này, càng am hiểu mọi thảm án Ngũ Đại Thế Gia gần đây đều do ta ra tay, ai là kẻ tử tởng và to gan mách bảo chuyện này, hãy chứng tỏ can trường đảm lược bằng cách mau mau hiện thân xem nào? Ai?

Trước một trận huyết chiến thế nào cũng diễn khai vậy mà sau câu Đường Lệ Hoa thét hỏi lạ thay chẳng xuất hiện lời nào hồi đáp.

Đường Lệ Hoa bật cười cao ngạo:

- Vậy mới biết đâu là hạng khiếp nhược. Phần chư vị, Lệ Hoa xin nói trước, nếu chư vị quả thật vô can với huyết án Đường gia thì xin mời ly khai ngay cho. Kỳ dư bất luận ai lưu lại, bất kể số lưu lại hoặc nhiều hoặc ít, do được Lệ Hoa kể là thù nhân từng thăm sát Đường gia, hậu quả thế nào chư vị tự gánh lấy. Và nếu muốn phục thù thay cho Ngũ Đại Thế Gia thì Lệ Hoa ta sẵn sàng đáp ứng. Ha ha...

Chợt xa xa có tiếng kêu vang lại:

- Đường môn chủ xin hãy mau mau cân nhắc cặn suy trước khi ra tay. Bởi kẻ mách bảo chẳng thể ai khác ngoài môn nhân bốn môn. Có thể hiểu nội tình bốn môn đã nảy sinh sự biến. Không khéo đây là kế để quần hùng các võ phái có cơ hội đối phó Xuyên Cương môn chúng ta.

Nhân vật kiếm thủ từng cùng Đường Lệ Hoa, Đường Kim Phụng đối thoại bất chợt vậy xạ xuất phát một kiếm chiêu:

- Nợ máu phải trả bằng máu. Giết!

Viu...

Phát hiện chiêu kiếm chiếu vào Đường Lệ Hoa và nhằm lúc Đường Lệ Hoa vì nghe có người gọi đúng thân phận môn chủ nên cứ dỗi mắt nhìn, xem người gọi là ai, Đường Kim Phụng lập tức thay Đường Lệ Hoa ứng phó:

- Sao lại có hạng người chuyên dùng thủ đoạn toan chiếm lợi thế như vậy? Các hạ muốn chết. Đỡ!

Ào...

Vừa lúc đó, Đường Lệ Hoa lại khẩn trương kêu ngăn Đường Kim Phụng:

- Chờ đã, Phụng nhi. Nhất là đừng vội tung sát chiêu hại mạng. Để ta xem Bạch bá bá đến còn bấm báo những gì nữa.

Nhưng tiếng kinh đã vang lên may cho nhân vật kiếm thủ vẫn chưa đến nỗi nào ngoài việc phải bật kêu kinh hoàng:

- Nguy tai, ả này thân thủ thật cao minh. Tất cả hãy mau xông lên nào!

Cùng lúc này, từ phía sau lưng của những cao thủ, Bạch Quan Vịnh đang cùng Kiều Thái Ngọc vừa khẩn trương đi xuyên ngang bọn họ vừa luôn sẵn sàng ra tay một khi phát hiện có cao thủ xuất lực ngăn chặn. Bạch Quan Vịnh đi ngang nhiên như đang đi chuyển chỗ không người:

- Như lão phu vừa phát hiện, bọn lão Mạc cùng với Trường Đoản tiên sinh bốn năm người đang dần ly khai có vẻ đã xuất phát từ hướng này. Mau lui ra, nếu không thì đừng trách Bạch Quan Vĩnh lão phu ra tay độc ác. Lui!

Ào...

Lão Bạch Quan Vĩnh đối phó với hai cao thủ cố tình xuất lực ngăn chặn, Kiều Thái Ngọc nhân đó tiếp lời:

- Bạch lão bá nhận định, bốn môn có nội phản và tình huống này chỉ càng bất lợi nếu môn chủ vạ nhất lỗ tay gây sát thương cho cao thủ các phái. Nhị vị các hạ mau tránh ra đừng tự chuốc họa vào thân một khi bốn cô nương đây chưa muốn gây tổn hại với bất luận ai lúc này.

Vù...

Ào...

Với nhân số những ngoài hai mươi cao thủ, bọn họ sau vài lượt chạm chiêu với nhóm cao thủ phe Đường Lệ Hoa chỉ có bốn người và dù từ hai phía tiền hậu, thì lúc này, họ chợt tản khai để nhanh chóng lập thành vòng vây, hãm Đường Lệ Hoa, Đường Kim Phụng và đang quyết dồn Bạch Quan Vĩnh, Kiều Thái Ngọc vào giữa.

Phát hiện sự thế, Đường Lệ Hoa hiển nhiên chỉ dám giao đấu cầm chừng và bối rối kêu:

- Động thủ không được, chẳng động thủ cũng không xong, vậy chúng ta phải ứng phó thế nào đây?

Đường Kim Phụng chợt đề xuất:

- Cô cô mau cùng nhị vị bằng hữu kia thoát ra. Cứ để một mình Phụng nhi dùng danh nghĩa Đường gia cho bọn này nếm mùi lợi hại. Nhanh lên!

Đường Lệ Hoa có vẻ xiêu xiêu:

- Nhưng liệu chỉ một mình, liệu có ổn chẳng, Phụng nhi?

Chợt từ xa vang lên loạt cười đắc ý:

- Dù muốn lui cũng đã muộn rồi. Ha ha...

- Đừng nói là Đường gia tự biến thành đại công địch võ lâm mà Xuyên Cương môn cũng tương tự sau khi đã ngang nhiên kết liễu nhị lão tăng đạo là cao nhân nhị phái Thiếu Lâm Võ Đang vẫn luôn được mọi người ngưỡng mộ. Chư vị hôm nay đừng mong thoát. Ha ha...

- Và dù muốn e cũng không thể thoát kiếm trận Tứ Tượng Ngũ Mai, tứ ngũ nhị thập tử chiêu. Mau khai trận. Ha ha...

Bạch Quan Vịnh và Kiều Thái Ngọc do ngày càng tiến vào giữa, thế nên dù được Đường Lệ Hoa gọi bảo quay ngược trở ra e cũng vô khả. Hướng hồ Đường Lệ Hoa còn chưa kịp gọi, bởi do vẫn lo sợ nếu ưng thuận để Đường Kim Phụng lưu lại một mình thì Bạch Quan Vịnh và Kiều Thái Ngọc cũng đến lúc nhập cục vào một chỗ với Đường Kim Phụng, Đường Lệ Hoa. Đây là lúc cái gọi là kiếm trận Tứ Tượng Ngũ Mai được phát động với uy lực như ai đó ở ngoài xa vừa đặc ý bảo: tứ ngũ nhị thập tử chiêu (bốn lần năm hai mươi chiêu sát thủ).

Vì thế với những ai mang khí giới không phù hợp thì lập tức tự vất bỏ ngoài xa, thay vào đó họ lấy từ trong người ra những thanh kiếm đã do họ chủ ý giấu ngay từ đầu và ngang nhiên triển khai thành một kiếm trận gồm đủ hai mươi hảo kiếm thủ:

- Phát động!
- Tứ tượng...
- Ngũ Mai...
- Đệ nhất tử chiêu. Sát!
- Báo thù cho Mộ Dung gia.
- Đòi nợ máu cho Thượng Quan phủ gia.
- Sát!

Kiếm chiêu từ kiếm trận lập tức bốc tỏa sát khí ngút trời, khiến Đường Lệ Hoa dù không muốn vẫn phải đi đến một quyết định:

- Họ quyết diệt sinh cơ. Đừng chần chờ nữa, mau cho họ nếm mùi lợi hại của tuyệt kỹ Xuyên Cường môn. Đánh!

Ào...

Bạch Quan Vịnh cũng cùng Kiều Thái Ngọc xuất thủ:

- Hãy đỡ!
- Xem chiêu!

Vù...

Ào...

Phân Đường Kim Phụng thì vẫn ngần ngừ và thay vì xuất chiêu vội, nàng cẩn trọng dồn mọi mục lực quyết nhìn thật kỹ từng động thái biến chuyển của kiếm trận Tứ Tượng Ngũ Mai.

Và quả nhiên với kiếm trận tuy chỉ do hai mươi cao thủ trấn giữ các phương vị phối hợp nhưng uy lực lại chẳng hề như sự hợp chiêu liên thủ cũng của hai mươi cao thủ. Trái lại có sự hữu biệt và thập phần lợi hại hơn nhiều lần:

- Âm!

Choang...

Viu...

Đường Lệ Hoa thất kinh hô hoán:

- Tất cả mau áp lưng vào nhau, phân khai ra tứ hướng cùng đánh. Mau!

Theo đó, Đường Kim Phụng cũng đưa lưng vào giữa, mặt thì hướng về phía đông của kiếm trận. Và nàng chợt thì thào, phụ nhĩ vào tai người bên cạnh, chẳng cần biết người được phụ nhĩ là ai:

- Là trận thế tất có biến hóa. Vậy nếu chưa phát hiện sơ hở thì chớ vội dốc toàn lực, chỉ bất lợi cho chúng ta ngày càng bị kiệt quệ mà thôi.

Nhân vật được Đường Kim Phụng phụ nhĩ chính là Kiều Thái Ngọc. Và Kiều Thái Ngọc ngưỡng phục kêu to:

- Vị tử tử đây quả có cao luận. Sư phụ, ý tử tử đây muốn chúng ta chỉ nên nhẫn nại chi trì, vì cần phát hiện sơ hở của kiếm trận trước. Đừng để bị kiệt lực quá sớm. Ôi...

Ào...

Viu...

Kiếm trận đang tăng dần uy lực:

- Đệ tam chiêu. Sát!

- Phải nhanh hơn nhưng đừng tự loạn. Sát!

- Mau hạ sát tất cả, báo thù cho Ngũ Đại Thế Gia.

- Vì đại cục của võ lâm, giết!

Đường Lệ Hoa thất sắc:

- Ý Phụng nhi tuy hay nhưng nếu chậm thì sẽ bị uy lực kiếm trận dồn vào tử lộ. Làm sao bây giờ?

Đường Kim Phụng không đáp, chỉ bật quát:

- Bọn người thật quá đáng, khiến bản cô nương không thể nhẫn nhịn được nữa.

Xem đây!

Nàng xoay ngọc thủ xuất phát đủ nhị kinh từ hai tay quạt thẳng vào bọn kiếm thủ phía trước mặt nàng.

Ào...

Bọn kiếm thủ vùng tái mặt vì có vẻ như đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy loại công phu do Đường Kim Phụng vừa vận dụng.

Tuy nhiên, họ không thể lùi tránh hay dám tùy tiện rời bỏ phương vị, thế nên vẫn mạo hiểm chi trì.

Ngờ đâu...

Ầm!

Bọn kiếm thủ bị cản lùi. Vì thế, cả kiếm trận cũng phải lùi theo do chẳng một kiếm thủ nào muốn tự lạc phương vị sẽ làm toàn bộ kiếm trận bị vỡ.

Kiều Thái Ngọc phát hiện áp lực nhờ đó đột ngột giảm, liền reo:

- Hảo công phu. Bản lãnh của Đường tử tử đây hầu như còn cao minh hơn chưởng môn Côn Luân phái là Công Tôn Phù Vân tử tử xinh đẹp. Đây là công phu gì vậy, Đường tử tử?

Đường Kim Phụng chưa kịp đáp thì từ đâu đó bên ngoài kiếm trận chợt có tiếng cười the thé vang lên:

- Tưởng là công phu gì, chứ đã là tuyệt kỹ Thập Tam Chiêu Thất Tình Lục Dục thì bọn vô dụng chỉ biết ăn theo như chó hùa này làm gì đủ bản lãnh đối phó? Hãy để lão thân giúp một tay. Xem đây. Hé hé...

Lập tức kiếm trận Tứ Tượng Ngũ Mai lâm phải cảnh ngoại công nội kích với phía bên ngoài chợt xuất hiện một lão bà xấu xí dù vậy vẫn hung hăng xuất hiện với hai loạt kỳ chiêu có vẻ mang uy lực lợi hại chẳng kém gì nhị kích khi nãy được Đường Kim Phụng phát ra.

Ào...

Tuy nhiên, bên ngoài kiếm trận hãy còn những ba nhân vật mà lúc nãy đã lên tiếng hầu như phát lệnh cho kiếm trận diễn khai. Họ lập tức xông đến lão bà xấu xí với tâm trạng phần nộ tột cùng:

- Mụ là ai? Sao chẳng lo thân đang gần đất xa trời lại tùy tiện can dự vào chuyện của bọn ta?

- Mau giết mụ, chớ phí lời làm gì. Đờ!

- Giết!

Vù...

Cùng lúc này, trong kiếm trận lại có chuyển biến thập phần kỳ quái. Đây là Đường Kim Phụng chợt nộ khí xung thiên với đôi mục quang cơ hồ cùng tóe lửa. Nàng thét lồng lộng, vừa luân phiên xuất phát các đợt kỳ chiêu đờc lão bà xấu xí vạch rõ là tuyệt kỹ Thập Tam Chiêu Thất Tình Lục Dục và vừa hung hãn cứ tiến áp mãi về phía các kiếm thủ, một thái độ cho thấy sẵn sàng xông pha giữa trận, quyết phải phá vỡ kiếm trận càng sớm càng tốt.

- Không sai. Đây là thượng thừa Thập Tam Chiêu Thất Tình Lục Dục. Kẻ nào không muốn chết thì tránh mau. Còn ai chẳng thiết sống thì ta sẵn sàng cho toại nguyện. Khai!

Ào... Âm!

Vù... Âm!

Áp lực của kiếm trận không chỉ giảm mà dường như đang dần bị vỡ.

Ào... Âm!

Vù... Âm!

Đường Lệ Hoa càng mục kích thân thủ bất phàm của Đường Kim Phụng thì càng phấn khích, vội hô hoán gọi Bạch Quan Vĩnh và Kiều Thái Ngọc:

- Đã có Phụng nhi khai lộ, chúng ta hãy thoát mau, cũng phải giúp Phụng nhi không phải lo về mặt hậu. Mau đi nào!

Bạch Quan Vĩnh cùng Kiều Thái Ngọc thế là tiếp tục giữ nguyên vị thế vẫn đấu lưng với Đường Lệ Hoa và nhất là với Đường Kim Phụng. Để Đường Kim Phụng hể tiến đến đâu thì bọn họ ba người cùng lùi theo đến đấy.

Ào... Âm!

Vù... Âm!

Ở phía ngoài trận thì một mình lão bà xấu xí vừa giận vừa quyết một mình đối phó cùng lúc với ba đối thủ và chỉ trong thoáng chốc đã dồn họ vào hiểm cảnh:

- Không Động phái này, Hoa Sơn phái này. Có cả Điểm Thương nữa ư? Ở đâu tam phái này không ngờ lại nảy ra lũ ti tiện bọn người. Ất chưa biết Kim Hồ Điệp Tiên Tử lão thân bình sinh luôn chán ghét những hạng như vậy sao? Mau cút! Mau cút khuất mắt lão thân.

Ầm!

Ba nhân vật nọ cùng phát hoảng, vội hô hoán cùng nhau bỏ chạy:

- Chao ôi, thì ra là Kim Hồ Điệp Tiên Tử lão tiên bối? Chạy thôi!

- Chư vị huynh đệ mau mau chạy thôi!

Kiểm trận vậy là càng thêm tự vỡ, khiến Đường Lệ Hoa, Kiều Thái Ngọc do cảm thấy nhẹ nhõm nên lơ đãng, lơ đãng.

Ngờ đâu, vì cả hai đã để lộ sự lơ lửng và chỉ với một sát na này chợt có một mũi kiếm len lén xọc thẳng vào hậu tâm Đường Kim Phụng.

- Lôi Vị Thanh ta quyết liều chết vì Lôi gia báo thù. Trúng!

Đường Lệ Hoa và Kiều Thái Ngọc phát hiện thì đã muộn.

May sao hãy còn lão Bạch Quan Vịnh kề bên, lão lập tức xuất phát một sát chiêu quật vào kẻ ám toán Đường Kim Phụng vừa tự xưng là Lôi Vị Thanh:

- Người vì Lôi gia thì chớ giở trò hèn hạ. Cút!

Ầm!

Lôi Vị Thanh lập tức bị chấn bay, dù vậy vẫn mãi nguyện lúc bỏ chạy theo đồng bọn vì phát giác mũi kiếm của y cũng đặc thủ và đã chọc được vào người Đường Kim Phụng.

Kiều Thái Ngọc cũng nhìn thấy hậu quả đó, vội kêu vì lo cho Đường Kim Phụng:

- Ôi...

Ngờ đâu Đường Lệ Hoa lại kêu khác đi:

- Chao ôi, may thật. Kiếm chỉ đâm thủng y phục. Nếu Bạch bá bá chậm hơn, ắt sinh mạng Phụng nhi thật khó bảo toàn.

Phần Đường Kim Phụng tuy cũng hoang mang lo lắng nhưng ngay lập tức quên đi và vội vàng lao đến lão bà xấu xí:

- Tôn giá là Kim Hồ Điệp Tiên Tử?

Lão bà xấu xí gờm nhìn lại:

- Còn cô nương là Đường Kim Phụng? Quả nhiên gã lần này hết chối. Vì kể cả tấm thân đao thương bất phạm gã cũng ưu ái chỉ điểm cách luyện cho cô nương. Ta thì không được như vậy. Hừ!

Đường Kim Phụng giật mình:

- Úy, tôn giá không hề là Kim Hồ Điệp Tiên Tử đích thực? Vậy là ai? Và vừa đề cập đến gã nào?

Lão bà xấu xí chợt đưa mắt dò xét khắp xung quanh, sau đó vội vuốt mặt thật nhanh, lại còn kèm theo tiếng thì thào căn dặn cũng thật nhanh:

- Hãy nhớ, Kim Hồ Điệp Tiên Tử đã vừa bỏ đi mất dạng. Đừng tiết lộ Công Tôn Phù Vân này vừa mạo nhận mụ quỷ dữ. Hừ, còn gã nào nữa vào đây ngoài Châu Sách. Cứ đợi đấy, Châu Sách cũng đã đến rồi. Bốn chưởng môn phen này quyết phải hỏi lại gã.

Thấy lại dung diện thật của Công Tôn Phù Vân, Kiều Thái Ngọc bật reo:

- Hay thật, ra là Công Tôn tử tử. Châu Sách của muội cũng đến nữa ư? Muội biết mà. Châu Sách dù chẳng tiện lộ diện vẫn không bao giờ để mọi người gặp nguy nan mà bỏ mặc. Châu Sách đâu?

Đang khi Đường Kim Phụng, Đường Lệ Hoa cùng ngỡ ngẩn thì Bạch Quan Vịnh lập tức thuật lại chuyện bản thân cùng Công Tôn Phù Vân và Kiều Thái Ngọc đã được Châu Sách âm thầm ám trợ, sau là cứu mạng như thế nào:

- Nhưng rất lạ, gã dặn đừng để lộ bất kỳ tung tích gì của gã. Vậy thì ngay lúc này đừng mong gì thấy gã tự xuất đầu lộ diện.

Công Tôn Phù Vân bảo:

- Có nhiều thù nhân rất lợi hại vẫn nghĩ là gã đã chết. Dù vậy, rõ ràng lúc này gã cũng cùng đến đây và chính gã thúc giục tiểu nữ mau hiện thân ứng cứu chư vị. Há lẽ đã nhân đó gã bỏ đi?

Kiều Thái Ngọc lập tức hối thúc mọi người:

- Lúc lưu tự, Châu Sách có dặn hãy cùng nhau thẳng tiến Nam Tung Sơn. Hay là Châu Sách đã đến đó. Chúng ta cũng nên đi thôi.

Bấy giờ Đường Lệ Hoa và Đường Kim Phụng vừa thở dài vừa nhìn nhau:

- Vậy là gã?

- Sao gã cứ mãi làm ra vẻ thần bí? Tiếc gì mà không hiện thân, chỉ ngấm ngấm lưu tự, cũng dặn ta và Kim Phụng mau thẳng tiến Nam Tung Sơn? Gã thật là...

Chợt Đường Kim Phụng lên tiếng hỏi Công Tôn Phù Vân, vẻ nghi ngờ:

- Có thật Châu Sách đã nhờ Công Tôn Chưởng môn xuất lực ứng cứu bọn ta? Vậy có gì gã biết và hầu như còn xui bảo hoặc chỉ điểm Công Tôn chưởng môn phải mạo nhận là ai và mạo nhận như thế nào cho thật giống mục Kim Hồ Điệp Tiên Tử?

Công Tôn Phù Vân không đáp, trái lại vẫn nhân cơ hội Kiều Thái Ngọc đã tỏ ra nôn nóng thúc gọi để tỏ thái độ khản trương tương tự:

- Nhất định gã đã đến phái Võ Đang trước. Còn nghe gã lâu bầu gì đấy, bảo cần nhanh chân đến Võ Đang để cứu người, đồng thời kịp ngăn chặn âm mưu mượn đao giết người của một đại ác ma - nguy quân tử đang bằng mọi cách quyết lợi dụng Đường Phi Thạch. Chúng ta cũng nên đi thôi.

Chợt có tràng cười dị quặc vang đến:

- Sao Công Tôn chưởng môn lẩn tránh một câu đáp, chẳng chịu thừa nhận bản thân là Hà Khuu Bích và từng có can hệ mật thiết với Kim Hồ Điệp Tiên Tử như thế nào? Phải chăng vì có nhiều ẩn tình tuyệt vô khả giải bày? Là những ẩn tình gì vậy chưởng môn? Ha ha

Đường Kim Phụng càng thêm nghi ngờ bội phần nhiều hơn về Công Tôn Phù Vân.

Tuy nhiên, Đường Kim Phụng chẳng kịp hỏi gì thêm bởi Công Tôn Phù Vân quá nhanh miệng, bật quát thật to:

- Vẫn là lão phải không? Sao lão còn ở đây lẽ ra đã cùng Đường Phi Thạch đi đến phái Võ Đang rồi mới đúng? Sao vậy?

Tiếng quát gọi rõ chủ nhân của tràng cười là ai khiến Bạch Quan Vịnh cùng Kiều Thái Ngọc đều hoang mang hốt hoảng vội nhìn quanh. Trong khi đó, Đường Lệ Hoa và Đường Kim Phụng tuy đã được nghe lão Bạch Quan Vịnh chỉ vừa mới đây thuật kể họ suýt mất mạng thế nào bởi cách dụng độc của Đường Phi Thạch cùng sự xuất hiện của một lão nhân che mặt hầu như gần đây luôn cận kề Đường Phi Thạch nhưng cả hai vẫn không tỏ ra hốt hoảng lắm bởi vì cùng đang tâm trạng hoang mang với câu nói kể như đa nghi của Công Tôn Phù Vân họ vừa nghe.

Và cả hai cùng tăng thêm nghi ngờ khi tận mục sở thị sự xuất hiện của một nhân vật sau câu quát hỏi của Công Tôn Phù Vân nhất là khi nghe nhân vật đó ung dung lên tiếng đáp lại Công Tôn Phù Vân:

- Chưởng môn đã nhận lầm lão phu tử này với nhân vật nào vậy? Mà cũng phải, chưởng môn chỉ mới có niên kỷ ngàn này, không biết lão phu tử đây là ai cũng đúng thôi. Nhưng trái lại, sau những sự biến liên tiếp gần đây cơ hồ xảy ra trên khắp võ lâm

lão phu tử vì cảm thấy phải có trách nhiệm quan tâm nên được may mắn tổ tường không ít việc. Và trong đó cũng có chuyện Công Tôn chưởng môn từng theo lệnh của Kim Hồ Điệp Tiên Tử và luôn câu kết với Võ Lâm Thập Nhất Hung như thế nào? Ô sao dung diện của chưởng môn cứ tái nhợt vậy? Ha ha

Đường Kim Phụng lập tức xoay phất người, diện đối diện và nhìn thẳng vào Công Tôn Phù Vân:

- Mụ Kim Hồ Điệp đâu? Hoặc sẽ do Công Tôn Phù Vân người tự đứng gánh chịu mọi hậu quả xuất phát từ hành vi độc ác của mụ Kim Hồ Điệp?

Công Tôn Phù Vân quả thật đang tái nhợt thần sắc, nhưng không vì sợ phải đối diện với Đường Kim Phụng và câu cật vấn đầy gay gắt tự hồ để quyết của Đường Kim Phụng mà là vì sự xuất hiện của nhân vật vừa đến. Công Tôn Phù Vân vừa lui vừa tránh ngang chỉ với chủ tâm được nhìn thật rõ nhân vật nọ vừa ít nhiều bị thân hình của Đường Kim Phụng che khuất.

- Lão là... là Đại Trọng Nguyên? Nhưng sao giọng nói đổi khác, kể cả dáng dấp cũng không phải, vì dường như đã cao cao hơn trước?

Nhân vật mới xuất hiện quả thật vừa có dáng dấp cao cao vừa có niên kỷ cũng xấp xỉ thất tuần. Dù vậy, với nụ cười thần bí tỏ ra điều gì cũng biết lão cao cao cứ thử thả thốt:

- Ô lão phu tử hiển nhiên vẫn luôn được bằng hữu và nhiều đồng đạo võ lâm gọi là Đại Trọng Nguyên. Thế nên kể cả dáng dấp lẫn thanh âm giọng nói của lão phu tử thủy chung vẫn cứ như chưởng môn vừa nghe, vừa thấy, làm gì có chuyện đổi thay hoặc mạo nhận? Tuy nhiên như đã đến lúc chưởng môn nên tỏ thái độ thành khẩn và có mọi lời phó giao mình bạch về từng hành vi đã thực hiện theo lệnh Kim Hồ Điệp Tiên Tử. Hoặc tốt nhất nên đáp lại những gì được tiểu cô nương kia đã và đang quan tâm như chỉ một mình chưởng môn là có thể đáp ứng vào lúc này. Ha ha...

Đường Kim Phụng lập tức chớp động ngọc thủ:

- Đúng vậy, vì Công Tôn Phù Vân người nếu chỉ có mỗi thân phận chưởng môn thì giải thích như thế nào về việc bản thân người vừa để lộ đã sở hữu không phải chỉ một chiêu trong pho chưởng Thất Tình Lục Dục? Vậy người với hóa thân như vừa rồi, chính là kẻ bấy lâu nay Đường Kim Phụng ta luôn tìm. Đúng chẳng?

Vù...

Cũng phần nào lường trước sẽ lâm vào tình cảnh này nên Công Tôn Phù Vân lập tức xuất thủ đối lại. Tuy nhiên, với đôi mục quang vụt lóe sáng, Công Tôn Phù Vân vội vàng thu chiêu để vừa nhảy lùi vừa kêu:

- Mau ngừng tay. Vì ta còn điều này muốn nói.

Vút!

Ngờ đâu Đường Kim Phụng vẫn hung hăng áp sát, quyết tận dụng vị thế thượng phong vừa may mắn có được nhờ Công Tôn Phù Vân tự lùi là tự đưa vào thế bị động:

- Ta lại không muốn phí lời với kẻ có quá nhiều thân phận và đầy trǎ nguy là người. Đờ!

Ào...

Nhưng ắt hẳn đã có chủ trương, Công Tôn Phù Vân lại tiếp tục nhấn lại lùi tránh, đồng thời cất giọng kêu to hơn:

- Ta chỉ muốn hỏi lão Đại Trọng Nguyên một lời. Có phải lão xuất hiện với tư cách một cao nhân quyết chủ trì công đạo?

Vút!

Đường Kim Phụng càng thêm phần nộ:

- Kỳ Lân bộ? Giỏi lắm, người cũng kịp đǎc thủ sở học Kỳ Lân, nhất định là do gã Châu Sách mê muội sắc diện của người nên ân cần chỉ điểm. Vậy thì cần gì ai chủ trì công đạo. Tự ta sẽ định đoạt tất cả. Xem chiêu!

Ào...

Bạch Quan Vịnh và Kiều Thái Ngọc ngỡ ngàng nhìn nhau, rồi lại hoang mang nhìn vào cục diện không thể ngờ vẫn đang triển khai.

Trái lại, Đường Lệ Hoa vụt vỡ lẽ khi nghe Công Tôn Phù Vân lại khẩn trương kêu, nếu chẳng để cảnh tỉnh chính bản thân Đường Lệ Hoa thì còn ai vào đây? Công Tôn Phù Vân vẫn vừa tránh vừa kêu:

- Vậy cũng với dụng tâm chủ trì công đạo, sau khi Kim Phụng người hô đồ đối phó với ta thì phải chẳng sẽ đến lượt lão Đại Trọng Nguyên hỏi về những gì gần đây Đường gia đã gây ra cho võ lâm, cho Ngũ Đại Thế Gia? Không đúng sao?

Tĩnh ngộ, Đường Lệ Hoa vội kêu to:

- Phụng nhi đừng nóng vội. Cũng đừng quên bọn cao thủ tam phái vừa xuất hiện hầu như không hề do ngẫu nhiên.

Nhờ đó, Đường Kim Phụng có phần lơ tay dù chẳng thể dừng hoàn toàn. Và chợt nàng nghe lão nhân tự nhận là Đại Trọng Nguyên bỗng hắng giọng lên tiếng:

- Lão phu tử tuy không vội hỏi đến những hành vi gần đây do Đường gia gây ra nhưng để thanh lý môn hộ, xử trị những ai đang chủ tâm phá hỏng đại sự của bản môn Xuyên Cương thì đây là thời khắc thích hợp nhất. Hãy xem đây.

Bạch Quan Vịnh, Kiều Thái Ngọc và Đường Lệ Hoa cùng nhìn về phía lão Đại Trọng Nguyên, ngờ đâu lại thấy lão đang chỉ tay về một chỗ khác. Cả ba vội chuyển mục quang nhìn theo về hướng tay lão chỉ và rồi cùng hoang mang do chẳng thấy gì khác lạ hoặc bất thường.

Kể cả lão Đại Trọng Nguyên cũng dần tỏ thái độ hoang mang và rồi nhẹ thở phào khi thấy ở hướng tay lão đang chỉ rốt cục cũng dần tự xuất hiện ba nhân vật.

Bạch Quan Vịnh cũng thấy:

- Lão Mạc? Trường Đoản tiên sinh?

Đường Lệ Hoa thầm rúng động, vội lên tiếng hỏi lão Đại Trọng Nguyên:

- Tôn giá có chủ ý gì khi đưa bọn họ đến đây? Đồng thời xin hãy giải thích rõ về câu “thanh lý môn hộ”?

Lão Đại Trọng Nguyên mỉm cười:

- Thoạt tiên hãy cho minh bạch, phải là nhân vật như thế nào khi muốn trở thành môn chủ Xuyên Cương môn? Và cũng như thế nào cũng là câu đáp cho lời vừa hỏi tại sao lão phu tử được họ tín nhiệm để kể từ nay luôn đồng hành cùng nhau. Hà ha...

Đường Lệ Hoa kinh nghi khôn xiết, vội khẩn trương gọi Đường Kim Phụng nữa:

- Phụng nhi đừng mãi lằm lằm kể ly gián. Chúng ta đang phải đối phó một đại địch thật rồi. Dừng tay mau?

Cùng lúc này hai trong ba nhân vật vừa xuất hiện ở xa xa chợt tự khuyu ngã:

- Ôi...

- Môn chủ xin mau cứu.

Còn lại một nhân vật thì vừa nhăn nhó vừa kêu:

- Hội chủ xin cứu mạng...

Lão Đại Trọng Nguyên vùng thất sắc, vội đảo mắt nhìn quanh:

- Kẻ nào to gan?

Tiếng lão quát vang lên lồng lộng là nguyên do đích thực khiến Đường Kim Phụng giật mình dừng tay.

Phần Công Tôn Phù Vân thì vừa nhẹ thở phào vừa nhoẻn cười thật tươi, cũng gọi như lão Đại Trọng Nguyên nhưng là tiếng gọi đầy hoan hỉ:

- Có phải là người chằng, gã tiểu quý Châu Sách? Thế mà ai ai cũng ngỡ ắt người đã bỏ đi từ lâu rồi.

Châu Sách chợt xuất hiện và hiện thân ngay bên cạnh nhân vật vừa kêu hội chủ nào đó cứu mạng:

- Vị nhân huynh đây họ Vũ tên Côi, là thủ hạ Hắc Minh hội, thật không hiểu vừa gọi ai là hội chủ vậy? Hà hà...

Lão Đại Trọng Nguyên lừ mắt nhìn Châu Sách:

- Người là Châu Sách? Có phải cũng người vừa lén hạ thủ, âm toán hai nhân vật kia kỳ thực vừa trở thành môn nhân của bốn môn chủ lão phu tử ta?

Châu Sách ung dung tiến lại, tay nhất theo chỉ mỗi một nhân vật vừa được Châu Sách gọi đích danh là Vũ Côi:

- Vũ nhân huynh nghĩ sao? Hội chủ của nhân huynh nào phải lão Đại Trọng Nguyên này? Vậy thì vì không có quý hội chủ ở đây, thật thất lễ nha, Châu Sách tại hạ đành kết liễu Vũ nhân huynh vậy. Xin vĩnh biệt.

Vũ Côi sợ hãi, kêu toáng lên:

- Hội chủ sao không cứu thuộc hạ? Dừng tay, tiểu tử người đừng kết liễu ta vội vì Đại Trọng Nguyên cùng bảy nhân vật nữa như ta đã nói, đều là đồng hội chủ bốn hội Hắc Minh. Ta đã nói thật, người không được bội tín, vô cớ kết liễu ta. Ôi... hội chủ!

Vũ Côi nào phải ngẫu nhiên ở câu cười cợt chuyển thành tiếng kêu thất thanh. Mà vì ngay lúc đó bỗng từ tay lão Đại Trọng Nguyên vụt xuất phát một vật bạt lao đi thật nhanh, tạo thành một ánh chớp đen tuyền cứ thần tốc xé gió vun vút cắm vào người Vũ Côi.

Viu...

Công Tôn Phù Vân cũng kêu thất thanh:

- Lão dùng ám khí sát nhân diệt khẩu. Sao Châu Sách người cứ đứng ì ra? Mau kéo hẳn lui, lưu mạng hẳn lại.

Châu Sách tuyệt nhiên vô phản ứng, đã vậy còn cười lạnh khi thấy vệt ám khí ánh đen do lão Đại Trọng Nguyên xuất thủ vẫn quá nhanh lao cắm vào giữa tâm thất Vũ Côi.

Phập!

Châu Sách vẫn cười lạnh và bảo:

- Nhớ đấy. Ta chẳng hề bội tín. Và kẻ kết liễu người càng không phải Châu Sách ta. Tuy nhiên, để gọi là đáp tạ. Nhờ thân thể người đang dần giá lạnh của người khiến ta có cơ hội tạm thu lại vật này, như gọi là Nguyệt khuyên thì phải. Ta hứa sẽ báo thù cho người. Hãy yên tâm nhắm mắt nha. Hừ!

Và Châu Sách xô thi thể Vũ Côi ngã xuống, chỉ còn lại trên tay là một mảnh nhỏ hình nguyệt khuyết, màu đen. Châu Sách cất vật đó vào người:

- Đại Trọng Nguyên tôn giá quả có nhiều thủ đoạn, bản lãnh cũng cao minh uyên ảo khó ngờ, đến cả tuyệt kỹ thượng thừa Xuyên Cương môn vẫn tinh thông. Ất là về công phu kỳ ảo, tự làm thân thể lúc bỗng ngấn thấp lại, khi đột ngột dài cao ra, xin được thỉnh giáo đấy là công phu gì?

Đường Lệ Hoa chấn động:

- Sao? Lão quả thật đã đắc luyện tuyệt kỹ Nhật Nguyệt Xuyên Cương Khuyên?

Phân Bạch Quan Vịnh thì thất sắc kêu:

- Xúc Cốt Công? Cương Thi Lão Quái chết đã lâu, không ngờ vẫn còn hậu nhân lưu thế. Công Tôn Phù Vân người quả quyết lão đã đắc luyện tà pháp Xúc Cốt Công từ Cương Thi Lão Quái? Nếu đã là sự thật thì, ôi..., ta rõ rồi, trên đời chỉ có hai loại công phu khắc chế với Cương Thi Đại Pháp, chính là tuyệt kỹ Xuyên Cương môn, sau nữa là Kỳ Lan Bảo Điển, cũng là hai tuyệt kỹ một trăm năm trước đã giúp võ lâm trừ lão quái Cương Thi. Chao ôi phen này tất cả chúng ta đây e khó mong toàn mạng.

Lão Đại Trọng Nguyên không vì thế mà tỏ ra đắc ý. Lão cũng không thừa nhận hoặc phủ nhận, chỉ cau mày và hỏi Châu Sách:

- Giữa lão phu tử ta và Châu Sách người chưa từng gặp mặt nhau bao giờ? Thật lạ là sao người quả quyết lão phu tử đã luyện Xúc Cốt Công?

Ngờ đâu người đáp không là Châu Sách, trái lại Đường Kim Phụng đã cất tiếng kêu:

- Ta nhớ lại rồi. Thảo nào lúc lão lần đầu chạm mặt, quyết lung lạc và thu phục Đường Phi Thạch, ta cứ kinh ngạc khi thấy y phục của lão dài thụng khác thường. Chính là Xúc Cốt Công và ngay lúc này đây mới là dáng dấp đích thực của lão.

Kiều Thái Ngọc kinh hoảng bước lùi:

- Vậy đây cũng là lão nhân vô danh từng xui Đường Phi Thạch dụng độc toan hại ta và Bạch bá bá?

Đường Lệ Hoa cũng lùi về dần, tâm trạng vẫn ngỡ ngác hoang mang:

- Bốn môn Xuyên Cương quả thật từng một lần góp lực cùng võ lâm diệt trừ Cương Thi Lão Quái và đó là nguyên do phát sinh mọi đổ ỵ về sau, khiến bốn môn đành triệt thoái ẩn tích đến tận bây giờ. Nhưng thật chẳng hiểu vì sao tuyệt kỹ bốn môn lại rơi vào tay hậu nhân đại ma đầu từng bị bốn môn hủy diệt?

Bạch Quan Vịnh cũng tự nhích lui:

- Bất luận thế nào, hậu nhân của Cương Thi Lão Quái một khi xuất thế hứng chịu mọi hậu quả đầu tiên chính là Đường gia và bốn môn Xuyên Cương. Chúng ta nên hợp lực, đành một phen liều sinh tử may ra còn cơ hội sinh tồn.

Lão Đại Trọng Nguyên vùng cười vang:

- Bọn người làm sao vậy? Chớ hồ đồ, lão phu tử ta là nhân vật chính phái, chưa từng luyện Xúc Cốt Công. Có chăng là may mắn đắc thủ tuyệt kỹ Xuyên Cương, chỉ muốn giúp bốn môn quang tông diệu tổ, trùng chấn lại uy phong như thừa nào. Sao phải hủy diệt bọn người? Tuy nhiên, muốn trùng chấn uy phong phải thanh lý môn hộ. Nếu bọn người thuần phục ha ha..., bốn môn chủ nữ nào hẹp lượng không tạo cơ hội cho bọn người đái công chuộc tội. Vậy hãy giúp bốn môn chủ đối phó ả Công Tôn Phù Vân, vì võ lâm giương cao đại kỳ chính nghĩa. Kể cả Châu Sách người cũng vậy, nếu không muốn trở thành tử đối đầu của bốn môn thì một là nên mau hoàn trả vòng Nguyệt khuyên người chẳng có tư cách gì thu giữ và hai là ra tay bắt giữ ả Đường Kim Phụng, như cũng là hậu nhân Đường gia gần đây luôn gieo họa khắp võ lâm. Thế nào, hử? Ha ha...

Châu Sách cũng cười vang:

- Một khi lão chưa có đủ Nhị Khuyên Nhật Nguyệt thì chớ hồ đồ nhận là môn chủ Xuyên Cương môn. Còn bảo ta đối phó Đường Kim Phụng ư? Ta không thể. Bởi bản lãnh Đường Kim Phụng lúc này dường như ngoài năm chiêu Thất Tình Lục Dục chẳng rõ đâu đã sở hữu, còn thêm tấm thân đao thương bất phạm ất đã nhờ đắc luyện tuyệt kỹ Kỳ Lân. Không tin, lão cứ tự ra tay khắc rõ. Ha ha...

- Không sai. Đường Phi Thạch từng sở hữu Nhị Khuyên nhưng do chưa đắc luyện tuyệt kỹ thượng thừa nên vẫn chưa trở thành môn chủ bốn môn. Tôn giá cũng vậy, phải có đủ cả hai, không được thiếu dù chỉ một, cộng với tuyệt kỹ đã ngẫu nhiên đắc luyện mới danh chính ngôn thuận trở thành môn chủ. Còn bây giờ thì chưa. Thật đấy.

Công Tôn Phù Vân với thái độ vừa nghi ngờ vừa mừng, chợt đề xuất với Đường Kim Phụng:

- Kim Phụng cô nương có thật đã đắc luyện năm chiêu? Nếu vậy, có ưng thuận hợp với ta tuy chỉ sở hữu bốn chiêu nhưng nếu kết hợp lại thành chín thì lo gì lão chỉ mới sở hữu tám chiêu?

Đường Kim Phụng chưa kịp đáp lời nghe Châu Sách bảo:

- Quả là cao kiến. Vì với tám chiêu của lão theo tại hạ tự suy đoán thì gồm một của lão, hai của Đinh Tam Liễu Tiên Tử - Thượng Quan phủ gia, một của Tuyệt Tình cung - Tiêu Dao Tiên Tử, một kế tiếp là của Kim Hồ Điệp Tiên Tử đích thực, thêm ba nữa ắt là có từ tam phái Hoa Sơn, Không Động, Điểm Thương. Vì Thiếu Lâm Võ Đang nhị phái nghiêm luật rất khắt khe, khó cho lão toại nguyện, còn của Côn Luân và Nga Mi nhị phái thì duy nhất chỉ có Công Tôn chưởng môn may đang sở hữu. Nên hợp lại là tốt nhất. Thử xem lão còn dám không tự nhận từng là hội chủ Hắc Minh hội, từng toan kết liễu Đường Kim Phụng và Hà Khưu Bích - Công Tôn Phù Vân nhưng đã bất thành chăng? Đây là chưa nói lão từng lợi dụng Hà gia, sau đó toại nguyện vì đã đắc thành tuyệt học Xuyên Cương. Và nếu lão vẫn không dám, ha ha..., xin mời tùy tiện cho ta quyết không ngăn cản cũng không tiến. Vì rồi đây khắp quần hùng các võ phái ắt có cách cùng tiến lão vào quỹ môn quan. Ha ha...

Đại Trọng Nguyên đầu xúc nộ:

- Người dám dọa lão phu tử ta ư?

Châu Sách bĩu môi:

- Vũ Côi vừa nói gì, lão quên ư? Những nhân vật đồng hội chủ với lão, ta đã biết. Và vừa rồi, sở dĩ ta chậm xuất đầu lộ diện là vì lo cứu mạng Thượng Quan Công, sau đó ta nhờ y mau đến Võ Đang, không chỉ để trùng phùng cùng nội tổ mẫu của y là Thượng Quan lão thái thái ở đấy, mà còn cấp báo mọi chân tướng của Hắc Minh hội cho nhị phái Võ Đang, Thiếu Lâm cùng tỏ tường. Lão lợi dụng Đường Phi Thạch dù cao minh nhưng quá muộn rồi. Vì theo sắp đặt của ta, kế tá đao sát nhân của lão chỉ có lợi cho ta và phần bất lợi hoàn toàn thuộc về lão. Rõ chưa lão Đại Trọng Nguyên tự phụ thông tuệ tột đỉnh nhưng vẫn kém Châu Sách ta? Ha ha...

Lão dẫn lộ chân tướng:

- Nhưng người lại quên một điều, là ngay lúc này và ngay tại đây năm người bọn người dừng mong toàn mạng. Vì lão phu đâu chỉ sở hữu tám chiêu. Trái lại, ha ha..., chỉ thiếu một của lão Nhất Quỷ mà thôi. Mười hai chiêu Thất Tình Lục Dục, hợp với tuyệt kỹ Kỳ Lan, dù không cần Xuyên Cương tuyệt học, lão phu vẫn đáng là thiên hạ đệ nhất. Ha ha...

Châu Sách cũng cười ngất ngưởng:

- Sao lão bỏ qua tuyệt kỹ Xuyên Cương? Có phải vì tự nhận thức dù có tận dụng cũng vô khả diệt trừ ta như đã bao lần lão thất bại? Thật không may cho lão là lúc này lại xuất hiện thêm Đường Kim Phụng cũng có tấm thân bất hủ diệt như ta. Và sau này, ha ha..., nếu cần, ta cũng sẽ chỉ điểm cho Công Tôn Phù Vân, cho bất luận nhân vật nào ta muốn. Lão đâu là thiên hạ đệ nhất. Ha ha...

Bị khích nộ, lão bật gầm vang:

- Dù là tấm thân bất hủ diệt thì thủ cấp bọn người cũng vỡ nát vì Cuồng Trảo Kỳ Lan. Xem đây. Sát!

Lão lao bật về phía Đường Kim Phụng.

Ào...

Công Tôn Phù Vân một lần nữa chủ động ra tay và tiếp tục đề xuất cùng Đường Kim Phụng:

- Mau hợp lực. Chỉ để phòng lão hiện nay có Kỳ Lan bộ tốt cùng cao minh. Phân khai tả hữu. Đánh nào!

Ào...

Đường Kim Phụng dĩ nhiên nhờ lại đã thấy lão vận dụng bộ pháp ảo diệu đùa và hý lộng Đường Phi Thạch như thế nào, liền hợp lực:

- Thật chẳng thể ngờ lão vẫn am hiểu tuyệt kỹ Kỳ Lan được, hợp thì hợp. Đánh!

Ào...

Đã có hai xuất thủ, còn lại Đường Lệ Hoa, Bạch Quan Vịnh và Kiều Thái Ngọc. Châu Sách lên tiếng phân phó cho họ:

- Tam vị cũng chớ xem thường, trái lại nên cẩn trọng tự lo cho nhau. Đề phòng lão dùng Nhật khuyên lần lượt kết liễu tam vị. Cũng nên biết bộ pháp Kỳ Lan của lão quả thật đã đạt cảnh giới tối diệu, lai vô ảnh khứ vô hình. Hướng hồ Thập Tam Chiêu

Thất Tình Lục Dục còn là pho chưởng cũng cùng chung xuất xứ từ Kỳ Lan Bảo Điển. Thế nên nếu được nghiêm mật phối hợp càng tạo uy lực bất khả chiến bại.

Kiều Thái Ngọc gật đầu lĩnh hội nhưng hoang mang hỏi:

- Nếu vậy, sao huynh không mau mau hợp lực cùng nhị vị tỷ tỷ kia, càng sớm loại trừ lão càng tốt?

Châu Sách khinh khỉnh lắc đầu:

- Lão không phải đối thủ của tại hạ. Trái lại, đây là cơ hội tại hạ dành cho võ lâm cùng nhau định tội sau này. Còn giết lão ư? Dễ như trở bàn tay.

Lão không thể không nghe, vì thế lập tức lồng lộn lên:

- Tiểu tử thật ngông cuồng. Được. Đợi lão phu kết liễu hai nha đầu vô dụng này sẽ tự tay kết liễu tiếp ngươi. Xem đây!

Lão đã thật sự cuồng nộ, vận dụng Kỳ Lan bộ đến mức tột cùng, đồng thời luân phiên vũ lộng hầu như toàn bộ mọi chiêu chưởng Thất Tình Lục Dục lão từng khổ công thu thập sở hữu.

Ào...

Vù...

Công Tôn Phù Vân và Đường Kim Phụng dĩ nhiên bị khốn đốn, dù vậy vẫn cố chi trì đấu pháp phân khai giáp công lão từ hai phía với thái độ cả hai cùng tận lực vận dụng các chiêu Thất Tình Lục Dục từng sở hữu như nhau.

Ầm!

Ầm! Ầm!

Và chẳng ai trong ba nhân vật đang giao đấu có được một sát na thời gian để nhận ra đứng ở ngoài Châu Sách cũng từ lâu luôn chú mục nhìn thật kỹ vào từng chuyển biến cực nhỏ của trận chiến.

Lão lại cuồng nộ quát...

- o O o -